

прашачи, които, прѣди да седнатъ до маситѣ, изглеждаха любопитно дѣда Генка и сина му, сгушени въ единъ жгълъ и дали глава до глава за разговоръ. Нѣкои поздравиха Бойковски, който сегизъ-тогизъ се огледваше плахо наоколо, и той ги поздрави, но машинално, разсѣяно.

Бойковски извади изъ портмонето си 20 лева и подъ масата скрипомъ ги тикна въ ржцѣ на баща си, Удома той не можа да направи туй, защото жена му го зорко караулѣше.

— Тате, промѣлви той, нѣ туй да ти се намира изъ пѣтя! Купи нѣщо отъ Пловдивъ армаганъ на дѣцата, защото оттукъ нищо не можахме да имъ пратимъ . . .

Дѣдо Генко се стресна, дрънна стиснатата си ржка и проговори:

— Синко, стига си се трудишь съ насъ — прѣди и сега още! Моля те, недѣй прави туй! . . И ти имашъ голѣмъ масрафъ на главата си! У менъ все се намира по нѣщо! . .

— Тате, земи, ако ме обичашъ. Иначе, ще ти се разсърдя! . . изговори умолително Бойковски.

Умилнитѣ погледи на баща и синъ неволно се бързо срѣщнаха и още по-бързо се разлѣчиха.

Сѣкашъ, старецътъ повече отъ сѣжалене къмъ сина зе паритѣ.

Въ туй врѣме се зачу неопрѣдѣленъ шумъ. Хората въ буфета се раздвижиха. Нѣкои се налѣшиха по прозорцитѣ да гледатъ вънъ, дѣто се мѣрна нѣщо черно, голѣмо: влакътъ, идещъ отъ Царибродъ, изпълни гарата. Както много често, и сега имаше закѣснение: отъ проливни дъждове въ Сърбия бѣше се наводнила и поврѣдила линията.

Чакъ сега дѣдо Генко се наздраво увѣри, че ще пѣтува. Той и синъ му трѣбваше вече да ставатъ отъ масата.

Бойковски пакъ покани баща си да изие бирата, но той и сега отказа. Разбира се, Бойковски я плати, и гарсонътъ я прибра. Дѣдо Генко не усѣти туй: иначе, щѣше да мѣмри сина за разсишничеството му, или пъкъ, както-както, да я изие.